

Udskriftsdato: mandag den 15. juni 2026

KEN nr 9346 af 15/05/2018 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2017-80-0057

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2017-80-0057

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2017-80-0057

TV 2 får ikke kritik for udsendelse om anbringelser af unge

En person klagede over TV 2s omtale af hans rolle i forbindelse med anbringelser af unge i udsendelserne ”Anbragt – efter helvedet” og ”Anbragt – med vold og magt i vildmarken”. I udsendelserne blev anbringelserne af en række unge omtalt, blandt andet hvordan de blev anbragt i udlandet i forbindelse med ”Vildmarksprojektet”, som klager var leder af. De fire unge forklarede, hvordan klager havde været voldelig mod dem under anbringelsestransporten, og de konfronterede klager i den sidste af udsendelserne. Klager har blandt andet klaget over trailerne for udsendelserne, og at han blev fremstillet som ”voldpsykopat” i udsendelserne. Klager har desuden klaget over, at TV 2 ikke på tilstrækkelig vis har berigtiget oplysninger om, at politiet stoppede efterforskningen mod ham i en sag, hvor den ene af de fire unge havde anmeldt ham for vold.

Nævnet udtalte ikke kritik af TV 2 og lagde blandt andet vægt på, at klager havde haft tilstrækkelig mulighed for at udtale sig i udsendelserne og havde indvilliget i at medvirke i udsendelserne. Nævnet fandt desuden, at trailerne ikke gav anledning til forveksling mellem klager og den plejefar, der tidligere har misbrugt tre af de anbragte unge, samt at TV 2 på tilstrækkelig vis havde givet et referat af, at efterforskningen mod klager blev standset, fordi forholdet var forældet.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over udsendelserne ”Anbragt – efter helvedet” og ”Anbragt - med vold og magt i vildmarken” bragt af TV 2 henholdsvis den 21. og 28. september 2017 samt trailere hertil, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har klaget over TV 2s vinkling og redigering af udsendelserne. [Klager] har desuden klaget over, at TV 2 ikke bragte tilstrækkelig opfølgende omtale af anklagemyndighedens beslutning om at standse efterforskningen i en sag, hvor han var anmeldt for vold mod én af de medvirkende i udsendelsen.

1 Sagsfremstilling

De påklagede udsendelser ”Anbragt – efter helvedet” og ”Anbragt – med vold og magt i vildmarken” er en opfølgning på udsendelsen ”Anbragt i helvede” fra 2016, som omhandlede tre søstres anbringelse i en plejefamilie, hvor de blev misbrugt af plejefaren. ”Anbragt – efter helvedet” og ”Anbragt – med vold og magt i vildmarken” omhandler, hvad der skete i tiden efter pigernes anbringelse hos plejefamilien og afdækker en række kommunale svigt i forhold til anbringelserne.

Den påklagede omtale

- Trailer for ”Anbragt – efter helvedet”

TV 2 bragte i perioden fra den 15. til 21. september 2017 en trailer for udsendelsen ”Anbragt – efter helvedet”, hvoraf følgende fremgik:

”Speak: Sidste år bragte TV 2 historien om de tre søskende [Person A], [Person B] og [Person C], der blev misbrugt af deres plejefar. Men selv efter de blev fjernet fortsatte mareridt. [Under speaket vises [Person C] og [Person A] gående på en sti. Herefter vises der billeder af [Person C], [Person B] og [Person A] som børn, hvorefter man ser et billede af en gård. Efterfølgende vises en rekonstruktion, hvor en mand følger en ung pige, der skal forestille at være [Person C], ud fra en bygning. Manden holder den unge pige i armen, *Pressenævnet*]

[*Person C*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Jeg bliver panikslagen, hvem fanden er det, jeg er endt i hænderne hos?

Speak: Nu fortæller pigerne deres videre historie. [Der vises billeder af [Socialpædagogen] og [Person A], der går og taler sammen. Herefter ses [Socialpædagogen] og de tre søstre siddende ved et bord, hvorefter [Person A] ses køre i en bil, *Pressenævnet*]

[*Person A*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Nu er man bare ældre, og man skal lige have taget det her helvede med sig.

[*Person B*]: Og jeg bliver bare ved med at råbe, hvor er min søster henne.

[*Klager*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Hvis en pige sparker og regerer, så må du sgu holde hende lidt nede, det er sgu sund fornuft.

Speak: ”Anbragt – efter helvedet”. Se første program torsdag kl. 20:00. ”

- Udsendelsen ”Anbragt – efter helvedet”

TV 2 bragte den 21. september 2017 kl. 20.00 udsendelsen ”Anbragt – efter helvedet”, som handler om de tre søstre [Person B], [Person C] og [Person A] [tidligere [Person A], *Pressenævnet*] og de anbringelser, Slagelse Kommune har stået for.

I udsendelsen følger man de tre søstre, der fortæller deres historie herunder de forskellige anbringelser, de har været på. Der klippes imellem interviews med pigerne, der fortæller om de forskellige episoder, ligesom man følger pigerne rundt til de forskellige steder, hvor de har været anbragt. Der vises desuden interviews med forskellige personer, der har haft noget med pigerne og deres sager at gøre, ligesom der er klip med en lektor i børneret og en læge, der udtaler sig om sagerne.

Af udsendelsen fremgår følgende:

”Speak: Det er afgørelsens time for [Søstrene].

Speak: Om lidt vil de få dommen i deres sag mod Slagelse Kommune. En dom [Person A], [Person B] og deres lillesøster har ventet på i knapt tre år. ”

[Man ser de to søstre hilse på deres advokat, *Pressenævnet*]

[...]

”Speak: Dommen vil afgøre, om Slagelse Kommune har et medansvar for pigernes ulykkelige barndom i en plejefamilie fra Skælskør. ”

[...]

”Speak: For knapt to år siden bragte TV 2 dokumentaren *”Anbragt i helvede”*. Den handlede om [Person A], Safran og deres lillesøster. Da de var helt små, blev de gjort forældreløse, da deres far dræbte deres mor.”

[...]

Der vises klip fra udsendelsen *”Anbragt i helvede”*, hvor [Person B] og [Person A] fortæller om, hvordan de blev forældreløse, og hvad der skete efterfølgende. Udsendelsen fortsætter med følgende:

[Tidskode 01:37]

”Speak: Efter drabet kom pigerne i pleje på en gård ved Skælskør, hvor plejefaren udsatte dem for vold og seksuelt misbrug.

[...]

Speak: Slagelse Kommune, der skulle passe på pigerne, undlod at reagere på gentagne advarsler om, at noget var galt.”

[...]

[Tidskode 03:37]

Speak: [Person A], [Person B] og [Person C] får altså rettens ord for, at kommunen vendte det blinde øje til mistanken om plejefarens vold og seksuelle misbrug. Og så kunne historien jo egentlig slutte her. Men - det gør den ikke. For retssagen handlede alene om anbringelsen i plejefamilien. Men da søstre blev fjernet fra plejefarens krænkelser, var de stadig forældreløse børn, hvis skæbne i høj grad lå i kommunens hænder.”

Udsendelsen beskriver herefter, hvordan pigerne på henholdsvis 10, 11 og 13 år blev anbragt på et børnehjem ved Ringsted, hvor [Socialpædagogen] tog sig af dem. Man ser herefter pigerne på café med [Socialpædagogen], hvor de taler om tiden på børnehjemmet. Det fortælles, at pigernes onkel fik forældremyndigheden over dem, men ikke så sig i stand til at tage sig af dem. Herefter ses pigerne fortælle om deres tid på børnehjemmet.

[Tidskode 08:21]

”Speak: Men trygheden varer kort. En sommerdag i 2006, efter at [Person A] er begyndt at stikke af og lave hærværk, tager Slagelse Kommune en drastisk beslutning. [Der vises en rekonstruktion af, hvordan to mænd og en kvinde ankommer til børnehjemmet og går ind. Herefter ses henholdsvis [Person A] og [Socialpædagogen], der udtaler sig enkeltvis til kameraet, *Pressenævnet*]

[Person A]: Og så kommer der to mænd og bare lægger mig ned på det dér gulv der.

[Man ser herefter, hvordan de to mænd vælter en ung pige ned på gulvet, *Pressenævnet*].

[Socialpædagogen] (socialpædagog): Hun bliver omvæltet ned på gulvet, og der bliver lavet en magtanvendelse på hende, hvor de faktisk ligger oven på hende.

[Person A]: På daværende tidspunkt vidste jeg jo ikke, at alle mænd ikke er ens. Så jeg hadede jo mænd. Jeg ville ikke have, de skulle være i nærheden af mig, jeg ville ikke have, de skulle røre mig, de skulle ikke være tæt på mig.

Speak: Det er tilladt at bruge magt mod et anbragt barn, hvis barnet er til fare for sig selv eller andre. Ifølge [Socialpædagogen], der var øjenvidne den dag, var [Person A] ikke til fare for nogen.

[*Socialpædagogen*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Der står så en kvinde ved siden af under alt det her og bare fortæller hende, at det er sådan her det vil blive.

[*Person A*]: Jeg var mega bange. Jeg kan huske jeg skreg på [Socialpædagogen]. [Socialpædagogen], hjælp mig, jeg vil ud. [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*] Og så blev jeg kastet ud i en bil. Og kørt væk.

Speak: En magtanvendelse skal indberettes til kommunen. Men der er ingen indberetninger om episoden i [Person A]s sagsmappe. ”

Herefter beskriver udsendelsen, hvad det skete videre med [Person A], blandt andet at hun kom i pleje kun tre kilometer fra den oprindelige plejefamilie, hvor plejefaren misbrugte de tre søstre. [Socialpædagogen] fortæller om, hvordan hun forgæves foretog indberetninger til kommunen. [Eksperten i børneret] udtaler sig til kameraet om kommunens pligt til at reagere på en indberetning. I programmet fortælles det yderligere, at [Person C] selv endte med at anmelde plejefaren til politiet. Herefter fortæller [Person C] og [Person B] om deres tid på Ringsted Børn- og Ungecenter ”Vendebo”, hvor de blev anbragt, da de blev fjernet fra plejefamilien. [Socialpædagogen] fortæller dernæst om tiden på ”Vendebo” og om, at hun på et tidspunkt holdt op med at arbejde på ”Vendebo”. Udsendelsen fortsætter således:

[Tidskode 18:25]

”*Speak:* En forårsdag i 2007 skete der noget skæbnesvangert for [Person C]. På det tidspunkt var [Person B] i skole.

[*Person B*]: Jeg vidste det bare. Jeg vidste det bare. At der var et eller andet galt. Den dag. Så jeg løb ud til min røde mountainbike, så cyklede jeg hjem til ”Vendebo”, så hurtigt, som jeg overhovedet kunne. Og jeg blev allerede mødt i døren af pædagogerne. Hvor er [Person C] henne? Hvor er hun henne, hvad laver hun? Har hun det godt? Er hun i live, altså? Og jeg bliver bare ved med at råbe sådan, hvor er min søster henne? Og går ind, og kigger og døren står åben – det ville den aldrig gøre – ind på værelset. Hun er væk.

[...]

[*Person C*]: Altså, jeg kunne godt mærke, at der skulle til at ske et eller andet.

Speak: Tilbage på børnehjemmet er [Person C] blevet kaldt ind på kontoret. Lederen, [Lederen af institutionen], vil tale med hende.

[*Person C*]: Han fortæller mig så, at jeg skal til Norge i et projekt. Og det skal jeg meget snart, da institutionen ikke vil have mig længere.

[Der vises en rekonstruktion, hvor en hvid varevogn kører op på pladsen foran børnehjemmet. Der er to mænd i bilen, hvor den ene skal forestille [Klager] og den anden [Medarbejder ”Vildmarksprojekt”]. Man ser også en ung pige, der skal forestille at være [Person C], *Pressenævnet*]

Speak: [Person C] er lige blevet 13.

[*Person C*]: Jeg tænker jo – du kommer ikke til at splitte mig fra mine søskende. Altså, det kommer ikke til at ske. Du kommer ikke til at tage mig væk fra mine søskende.

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"], tidligere medarbejder, "Vildmarksprojektet": Jeg får at vide, at jeg skal køre en pige til Norge, som har i selskab med en anden pige, lavet noget ravage på en institution.

[Person C]: Da jeg så kommer ned på mit værelse, så bliver jeg mødt af synet af to mænd, som jeg slet ikke kender. Som står og er i gang med at pakke mine ting ned i en sort sæk. [Der vises en rekonstruktion af situationen i mørke farver. En mand ses blandt andet lægge cd'er i en sort sæk, mens man ser en pige, der skal forestille [Person C], komme ind på værelset, *Pressenævnet*]

Speak: Den ene af de to mænd er [Medarbejder "Vildmarksprojektet"].

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Det foregik i sorte plastiksække, hvor hendes ting simpelthen blev smidt ned i dem.

Speak: På det tidspunkt arbejder han for et privat firma ved navn "Vildmarksprojektet".

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Hun var ked af det, og man kunne bare mærke på hende, at det her det var absolut ikke noget, hun havde lyst til.

Speak: Den anden mand er [Klager], lederen af "Vildmarksprojektet".

[Person C]: Da han hiver fat i min arm, så kigger jeg sådan ned på hans hånd. Så tænker jeg sådan inde i mig selv, det her det udvikler sig ikke særlig godt.

Speak: [Person C] forklarer, at hun stritter imod. [Klager] fører hende ud til bilen, hvor [Medarbejder "Vildmarksprojektet"] venter. [Situationen er rekonstrueret i uskarpe billeder, hvor man til sidst ser silhuetterne af en mand, der skal forestille [Klager], holde en pige, der skal forestille [Person C], i armen. De går mod en udgang, *Pressenævnet*]

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Hun, hun råbte jo op.

[Person C]: På vej ud, så skriger jeg efter hjælp. [Man ser manden, der fortsat holder pigen i armen gå ud af børnehjemmet over mod den hvide varevogn, *Pressenævnet*]

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Hun var ikke fysisk, men hun var verbal. Hun var absolut ikke tryk og enig i, at hun skulle fjernes fra det her opholdssted.

[Person C]: Da jeg kommer ind i den her bil her, så bliver dørene låst. Jeg bliver fuldstændig panikslagen, altså jeg tænker, hvem fanden er det, jeg er endt i hænderne hos. Da han begynder at sige til mig, at jeg vil ende op som en luder, fordi der ikke var nogen andre mennesker, der gad at have mig, så begynder han at sidde og snakke om min familie og sidde og sige, at dine søskende er ligeglade med dig. Jeg sidder sådan og kigger på ham, og så siger jeg til ham på et tidspunkt, du har rigtig læst mine papirer, hva'? Da jeg siger det, så – altså jeg når ikke engang at reagere – så ligger jeg med hovedet ned i fodenden af bilen.

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Det var voldsomt, altså, at se et 13-årigt barn bliver skubbet ned i bunden af en bil på den måde.

[Person C]: Manden han ligger oven på mig, han har et knæ i ryggen på mig, mine arme omme på ryggen og den anden hånd, den er rundt om min nakke.

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: En voksen mand på en 65-66 kg og en lille pige på knap 40 kg. Der, der havde hun ikke nogen chancer.

[Person C]: Da jeg prøver på at få hovedet op, der kan jeg bare mærke, at jeg er rigtig, rigtig svimmel.

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Det var unødvendigt. Unødig vold. Man kan dårligt kalde det omsorg.

Speak: [Klager] har givet [Person C] besked på at tage ham i hånden og gå med ham ind i skoven. [Man ser manden stige ud af den hvide varevogn, hvorefter han og pigen ses gå mod skoven med ryggen til, mens han tager hende i hånden, *Pressenævnet*]

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Det var en mærkelig situation, mærkelig fordi, at de bare forsvandt ind i skoven.

[Person C]: Jeg går bare dér, og jeg græder, mens jeg holdt ham i hånden, og min hånd den er helt slap, og du ved, han går og smiler. Så lige pludselig så, så svinger han mig bare over skulderen, og så lander jeg på jorden. Så rejser han mig op igen, så griner han, og så spænder han ben for mig, så jeg falder, og så smiler han, men det er sådan et falsk smil, og hans øjne de er bare vildt åbne. Jeg rammer mod jorden gentagne gange, det gør ondt, og så lige pludselig så - så er det som om, at det ikke er sjovt for ham længere.

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Da de kommer tilbage fra skoven, så er hun jo kuert. Der er hun kuert. Altså der er hun ligesom knækket, der er der ro på hende.

Speak: Kort efter starter [Medarbejder "Vildmarksprojektet"] bilen og kører mod Norge med [Person C].

Interviewer: Hvorfor forsøgte du ikke at stoppe [Klager]?

[Medarbejder "Vildmarksprojektet"]: Fordi at han gav indtryk af, at han havde styr på, hvad han gjorde, og så må jeg sige, at vi bliver alle sammen klogere og lærer hen ad vejen, og jeg var simpelthen ikke klogere dengang. ”

Herefter klippes til et studie, hvor en person, [Klager], interviewes. Udsendelsen forsætter således:

”Speak: Dengang beskrev [Klager] sig selv som mekaniker, bjørnejæger og judomester. I dag er han på førtidspension. Hans version af episoden med børnehjemmet er noget anderledes.

[...]

[Tidskode 25:36]

[Klager], tidligere leder, "Vildmarksprojektet": Hun var uden for pædagogisk rækkevidde.

Interviewer: Men det er [Medarbejder "Vildmarksprojektet"] ikke enig i.

[Klager]: Nej, nej, det...

Interviewer: Han siger, at det var dig, der var voldelig...

[Klager]: Ja ja, men det er fint nok, det er hans vurdering. Hvorfor tror I, at [Person C] ikke kunne være på Ringsted Børne og Ungdomscenter? Var det, fordi hun spiste is, hver dag, at hun blev smidt ud? Eller var det, fordi hun slog? Det var, fordi hun slog, jo.

Interviewer: Og hvad skete der så?

[Klager]: Jeg ved sgu ikke, om jeg tager hende op over skulderen, eller om jeg tager hende op på det ene ben, eller hvad fanden jeg gør. Nu kan jeg dårligt demonstrere det, hvordan jeg tager fat [[Klager] rejser sig, for at vise, hvordan han håndterede [Person C], *Pressenævnet*] Jeg sørger bare for, at jeg ikke bliver

slået og bidt. Da jeg så kommer ud med en pige, og hun stadigvæk er udadreagerende, så må jeg, som leder - leder – tage ansvaret og sige, så stopper festen her. Hvis jeg var ligeså blød, som [Medarbejder ”Vildmarksprojektet”], dér, så havde hun smadret vognen indvendigt. Og det var dét. Og der må jeg være voksen, og det må jeg sige, det gjorde jeg: Der styrede jeg hende. Og det blev jeg nødt til.

Interviewer: Og hvordan styrede du hende?

[Klager]: Jamen, jeg holder hende da, så hun ikke kan sparke nogen, eller sparke nogen, der sidder ved siden af hende, eller et eller andet. Selvfølgelig gør jeg da det.

Interviewer: Så du skubber hende ned i bunden af bilen?

[Klager]: Jamen, ja. Dét jeg gør, det er at lave omsorg for hende, så hun ikke får smadret bilen fuldstændigt indvendigt. Det tror jeg også Danmarks befolkning kan se. At hvis en pige er så syg i hovedet, så hun sparker og regerer, så må du sgu holde hende lidt nede. Det, det sgu sund fornuft.

Interviewer: Hvordan kan det være, at du ikke lavede en indberetning om den magtanvendelse?

[Klager]: Det gjorde jeg også.

Interviewer: Nej.

[Klager]: Jamen, så er det åbenbart en fejl. Så har vi troet, at den ene gjorde det, og den anden gjorde og så videre, det er også øh...

Speak: [Klager] nægter at have været voldelig mod [Person C] i skoven.

Interviewer: Altså, hvorfor bad du [Medarbejder ”Vildmarksprojektet”] om at blive i bilen?

[Klager]: Det er, fordi jeg har gode erfaringer med at være på tomandshånd med de unge, når jeg skal forklare dem, at de ikke skal lave vold. Når jeg skal forklare for eksempel [Person C] ”du må ikke slå voksne lige i hovedet”, ”du må ikke sparke på et rat, så vi kører i grøften”, så er det godt, at jeg er face to face, så går det altså meget bedre ind i hovedet på dem.

Speak: TV 2 Dokumentar har kontaktet den tidligere leder af børnehjemmet, [Lederen af institutionen], der dengang hyrede [Klager].

[Telefoninterview med [Lederen af institutionen], tidligere leder, Ringsted Børn & Unge Center, *Presse-nævnet*]

Interviewer: [Person C] hun var 13 og forældreløs, hvorfor synes du, at det var nødvendigt at sende hende ud af landet?

[Lederen af institutionen]: Det er ikke sådan, jeg ser på det. Det er heller ikke sådan, jeg husker det.

Interviewer: Hvordan husker du det?

[Lederen af institutionen]: Jeg husker det på en anden måde, men jeg har ikke, jeg har ikke lyst til at snakke med dig om det. Det er en gammel sag.

Interviewer: Hvilke tanker gjorde du dig dengang om barnets tarv, om det var det, [Person C] havde brug for?

[Lederen af institutionen]: Hvad tror du selv?

Interviewer: Det ved jeg ikke, det var jo ikke mig, der anbragte [Person C] i Norge?

[Lederen af institutionen]: Jeg synes, det er et dumt spørgsmål, for selvfølgelig havde man udgangspunkt i barnets tarv, det har vi altid, når vi arbejder med børn.

Interviewer: Ville du gøre det samme i dag?

[Lederen af institutionen]: [sukker, Pressenævnet] Åh, nej – det tror jeg ikke. ”

Senere i udsendelsen klippes til et indslag fra TV 2 Nyhederne, hvor det fortælles, at plejefaren fra Skælskør skal fem år i fængsel, dømt for seksuelle overgreb og vold på tre mindreårige flygtningebørn – de tre søstre. Efterfølgende fortælles det, hvordan [Person C] anbringes i et nyt projekt, da hun vender tilbage til Danmark efter anbringelse i Norge. [Projektlederen] er projektleder på det nye anbringelsesprojekt. Man ser [Person C] besøge [Projektlederen], og de to taler om, hvordan [Person C] havde det i tiden efter, hun kom hjem fra Norge.

[Tidskode 45:54]

”Speak: Dengang forklarede [Klager] fra ”Vildmarksprojektet”...

[Projektlederen], socialpædagog: ... at projektet dybest set handlede om at have unge, som man til at starte med skal nedbryde, for så at bygge dem op igen.

[Projektlederen] ses siddende over for [Person C], hvor de taler om, hvad der skete hos [Klager]:

[Projektlederen] [Henvendt til [Person C], Pressenævnet]: Du fortæller om, at han pressede dig ned i bunden af bilen.

[Projektlederen] [Henvendt til kameraet, Pressenævnet]: Det hun beskriver der, det er angsten. Hun beskriver, at hun blev rigtig, rigtig bange. Og hun var rigtig bange for ham.

Speak: I en af socialpædagogernes notater fra dengang står der om [Klager] og [Person C]: ”Hun havde ligget og grædt og bedt om tilgivelse for at få ham til at stoppe – men intet havde hjulpet. For mig at se er der tale om regulær mishandling. ”

[Projektlederen]: Vi havde også tæt kontakt til sagsbehandleren på daværende tidspunkt. Hun lytter til det, og tager det alvorligt, men der, altså, der sker ikke rigtig noget yderligere.

[...]

[Tidskode 46:59]:

Speak: Slagelse Kommune modtog mindst to advarsler om [Klager]s mulige vold mod [Person C]. Men kommunen undlod at reagere. ”

Herefter ses [Eksperten i børneret], lektor i børneret, udtale sig om, at kommunen burde have reageret på indberetningerne. Det fortælles, hvad kommunen har gjort for pigerne, efter de blev fjernet fra den plejefar, der misbrugte dem, og at anbringelserne har kostet kommunen over 18 millioner kroner, samt at kommunen har afvist at give et interview til udsendelsen.

Afslutningsvis vises en trailer for den næste udsendelse, hvoraf det fremgik: ”I næste program: [Person C] skal møde den mand, der stod for at anbringe hende og flere andre børn i udlandet. ” Herefter ses sammen med rulleteksterne en række unge fortælle om, hvordan [Klager] udsatte dem for vold i forbindelse med deres anbringelser samt klip med [Klager]. Der vises derudover et kort klip med tre unge,

der sidder over for [Klager] rundt om et bord og diskuterer. [Klager] udtaler til sidst: ”Jeg har været så dygtig, og jeg står til ridderkorset. ”

- Udsendelsen ”Anbragt – med vold og magt i vildmarken”

TV 2 bragte den 28. september 2017 kl. 20.00 anden udsendelse ”Anbragt – med vold og magt i vildmarken”. Forud for udsendelsen blev der på TV NEWS og TV 2 i perioden fra den 22. til 28. september 2017 bragt ovennævnte trailer. Selve udsendelsen indledes med, at fire unge, heriblandt [Person C], venter på, at [Klager] skal komme ind i lokalet, hvor de unge skal konfrontere [Klager] med det, han udsatte dem for i forbindelse med deres anbringelser. En af de unge er sløret og fremstår således anonym. Der vises herefter et klip fra første del ”Anbragt – efter helvedet”:

[Tidskode 02:54]:

”*Speak*: I kommunens papirer om [Person C] er hendes anklager mod [Klager] nævnt flere gange, men kommunen undersøgte aldrig anklagerne. Og de spurgte heller ikke [Klager]s medarbejdere, der var med til at hente [Person C], da hun skulle til Norge. ”

Herefter ses klippet med [Medarbejder ”Vildmarksprojektet”], der fortæller om, hvad der skete på turen til Norge. Klippet er det samme, som findes i udsendelsen ”Anbragt – efter helvedet”. Udsendelsen fortsatte således:

”*Speak*: [Klager] afviste anklagerne både fra sine medarbejdere og [Person C]. Men [Person C] ved, at hun ikke er det eneste danske barn, der blev anbragt i udlandet via [Klager]. Derfor er hun taget til Norge sammen med TV 2 dokumentar for at finde ud af, hvordan [Klager] har behandlet de andre børn. Hvorfor lod kommunerne det ske, når det var ulovligt? Og hvad husker plejeforældrene?

[Man ser [Person C] ankomme til sin tidligere plejefamilie i Norge, *Pressenævnet*]

Speak: [Plejefar A] var den første, [Person C] blev anbragt hos i Norge. Hun har ikke talt med ham i 10 år.

[Tidskode 04:01]

”[*Person C*]: Hvad husker du allermest?

[*Plejefar A*]: Allermest husker jeg, da jeg hentede dig. Jeg kunne se, du ikke vidste, hvad du skulle. Du havde ikke fået information om os. Der var heller ingen information om din baggrund.

[*Person C*]: Så vidt jeg har forstået på det hele, så har der ikke været nogen plejetilladelse.

[*Plejefar A*]: Nej.

[*Person C*]: Er det noget, du har tænkt over?

[*Plejefar A*]: Ja, det har jeg tænkt over.

[*Person C*]: Hvordan var din opfattelse af [Klager]?

[*Plejefar A*]: Jeg reagerede på én ting, som han sagde: ”Jeg kunne behandle dig hårdt, for det var du vant til”.

[Person C]: Så han mente simpelthen, at det var i orden, at man, at man tog hårdt på børn?

[Plejefar A]: Det husker jeg, at han sagde. Men sådan fungerer det ikke i Norge og i hvert fald ikke hos mig.

[Person C]: Nej, på ingen som helst måder.

[Plejefar A] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Efter at hun [[Person C], *Pressenævnet*] havde været hjemme hos os i perioder, fortalte hun om sin opvækst og årsagen til, at hun var i den situation. Vi burde have vidst, hvad der var sket, og hvorfor hun ikke havde nogen forældre. Hun burde have været anbragt hos en familie eller hos fagpersonale, der havde erfaring med børn, som havde den slags problemer.

[Person C]: Kan du huske noget om, hvordan jeg kom væk herfra. Altså hvordan jeg kom væk fra dig og hen til den næste familie.

[Plejefar A]: Ja, den dag, hvor du prøvede at stikke af. Da blev [Plejemor A] og jeg enige om, at vi måtte gøre noget.

[Plejefar A] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Alt taget i betragtning, syntes [Plejemor A] og jeg, at vi ikke længere ville være en del af projektet.

[Plejefar A]: Det gør mig oprigtigt ondt, hvis det du har oplevet her, har gjort ondt på dig, for det har aldrig været meningen.

[Person C]: Det ved jeg godt [Plejefar A], og det er jo heller ikke fordi, du har gjort mig noget. Det har du jo ikke. I var jo bare en lykkelig familie, der levede jeres eget liv, som tog en vanskelig pige ind, I ikke vidste noget om.

Speak: [Klager] er oprindeligt uddannet mekaniker, men han drev i mange år firmaet ”Vildmarksprojektet”, som stod for at anbringe udsatte børn og unge i udlandet. I 1998 blev han interviewet til DR om ”Vildmarksprojektet”. ”

Herefter vises et klip fra den tidligere DR udsendelse, hvor [Klager] fortalte om, hvordan de håndterede de unge og mandsopdækkede dem ved at være sammen med dem 24 timer i døgnet, og hvor de fortalte, at det er de voksne, der bestemmer.

Udsendelsen fortsætter med et *Speak* om, at kommunen har betalt 110.000 kroner om måneden for [Person C]s anbringelse i ”Vildmarksprojektet”, og at de norske plejefamilier kun modtog omkring en tredjedel af det beløb. Efter [Person C]s ophold hos den norske plejefar [Plejefar A] blev hun anbragt hos en anden plejefamilie i Norge, der i et telefoninterview til TV 2 fortæller, at han i løbet af nogle år havde syv danske børn boende, og at han tydeligt husker [Klager].

[Tidskode 07:46]

”[Person C]s anden plejefar: De fleste sagde vist, at de følte ubehag ved ham i forhold til det med transporten herop. De var meget bange for ham. Det var de.

Speak: Kan du huske, hvordan [Person C], hvordan det egentlig kom i stand, hun skulle hjem til Danmark igen?

Plejefaren: Nej, det husker jeg ikke i detaljer nu. Jeg ved ikke, om det var [Klager], der hentede hende, eller hvordan det foregik. Nej, jeg kan ikke længere huske det.

Speak: Det har altid undret [Person C], hvorfor hun pludselig skulle hjem, uden der var lagt planer for, hvor hun skulle bo. Sammen med TV 2 søger hun derfor aktindsigt hos de norske myndigheder for at se, om de har nogen papirer om hende.

Speak: Mens [Person C] boede i Norge, mødte hun flere andre danske børn, der også var blevet anbragt via [Klager]. En af dem var [Person D], der dengang var 15 år.

[Der vises herefter et billede af [Person D], *Pressenævnet*]

[*Person D*]: Jamen, altså jeg blev jo låst inde i bilen. Jeg kunne jo ikke komme ud, og jeg fik jo først at vide, hvor jeg skulle hen, da jeg sad ombord på færgen og ja, der er jo børnelås på hele vejen, indtil jeg når til Norge.

[[*Person D*] og [*Person C*] ses kørende i samme bil, *Pressenævnet*]

[*Person C*]: Altså var du ikke bange?

[*Person D*]: Jeg var pisse bange. Altså, man er jo ræd, man aner jo ikke, hvor man er henne, man aner jo ikke, hvem manden er. Og kommer jeg nogensinde hjem igen.

Speak: [*Person D*] blev anbragt uden for hjemmet, da hun var elleve år gammel.

[*Person D*]: Jeg var en meget umulig pige, og jeg havde et meget stort temperament. Jeg gik jo allerede til psykolog i 0. klasse. Jeg gjorde, hvad det passede mig, og jeg stak af hele tiden. En pige, kommunen ikke vidste, hvad de skulle gøre med.

Speak: Kort inden [*Person D*] blev anbragt i Norge, blev hun udsat for en forbrydelse, begået af en ung mand, hun ikke kendte i forvejen.

[*Person D*]: Der blev jeg kørt væk i en bil, og jeg blev, jeg blev bortført og ja... voldtaget. [[*Person D*] græder og er meget påvirket af situationen, *Pressenævnet*]

[...]

[Tidskode 10:43]

Speak: [*Person D*] og [*Person C*] er på vej til [*Plejefar B*] og [*Plejemor B*], som [*Person D*] boede hos i 2007.

[De ses kørende i bilen og taler om, hvordan det bliver at møde dem igen, *Pressenævnet*]

[*Person D*]: Jeg er meget spændt på, hvor meget de kan huske om den her episode, der skete oppe hos dem. Ham her [*Klager*] kommer op. Jeg tror jeg har været der i 14 dage. Kommer op for at se, hvordan det går. Jeg har jo fået at vide, at jeg må ringe én gang om ugen i fem minutter, og jeg siger så til [*Klager*], som det er, hvordan ville du selv have det, hvis det var dine børn, der blev fjernet på den måde, der bare blev slæbt ud af ens eget land, og de må kun ringe til dig én gang om ugen i fem minutter. Og idet jeg siger det, der går han hen til mig, og han tager fat i min arm, og han slæber mig ud i gangen.

[*Person D*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Han begynder til at starte med at råbe og skribe af mig, og han siger, at jeg skal ikke blande hans familie ind i det her. Og han begynder at ... og kaste mig ned i gulvet, og lægge mig i forskellige greb og holde mig fast. Han brugte det imod mig, og han mente det var min egen skyld, han mente, jeg var en billig luder, der havde fortjent det. Jeg var selv skyld i, at jeg var blevet bortført og voldtaget.

[Herefter ses [Person C] og [Person D] i bilen på vej til [Person D]s tidligere plejefamilie, *Pressenævnet*]

[*Person D*]: Han skal nok sætte mig ind på Istedgade, så jeg kan komme ind og blive voldtaget igen, for det var da min egen skyld.

[*Person C*]: Ej, men han er så syg, jeg kan blive helt, helt, altså jeg kan slet ikke være i mig selv.

[*Person D*]: Idet han tager mig op og kaster mig ned igen, der kommer [Plejefar B] ud og står i døren.

[*Person C*]: Så han står simpelthen bare og kigger på, mens du bliver overfaldet?

[*Person D*]: Lige efter at han har stået i den dør, går han igen, og der tager [Klager] mig op på mit værelse, og igen lægger han mig ned i de her greb her og siger alle de her ting til mig.

[*Person D*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Det var mit nummer to møde med [Klager]. ”

Herefter ser man [Person C] og [Person D] hos [Person D]s tidligere plejeforældre. Udsendelsen fortsætter således:

”[*Person D*]: Husker I, husker I [Klager]?

Konen: Ja.

[*Person D*]: Der kørte mig herop?

Konen: Ja.

[*Person D*]: Under det første, andet møde, da han var heroppe, der...”

Herefter ses [Person D], [Person C] og [Person D]s plejefamilie tale om den episode, hvor [Klager] kommer forbi, og [Person D] spørger til reglen med hendes fem minutters opkald om uge, hvor han blev vred og væltede hende ned på gulvet. De taler om, hvordan plejeforældrene overværede episoden uden at gribe ind, ligesom de så [Klager] tage [Person D] med på værelset, uden at de gik op til hende. Plejeforældrene forklarer adspurgt, at de ikke synes, at det var en god måde at håndtere [Person D] på, men at [Klager] jo var den professionelle og chefen.

[Tidskode 18:12]

Herefter fortæller et speak om, at [Person D]s anbringelse kostede Helsingør Kommune over 100.000 kroner pr måned, og at kommunen ikke selv førte tilsyn med [Person D]s anbringelse, men i stedet for betalte [Klager]s arbejdsgiver for at føre tilsyn, så [Klager] var med til at føre tilsyn med sig selv.

[Eksperter i børneret], lektor i børneret, udtaler sig herefter om [Person D]s sag, herunder at det er ulovligt at anbringe børn i udlandet. Herefter et speak, der fortæller, at [Person D] var tre måneder i Norge. Det fremgår senere af udsendelsen, at Helsingør Kommune ikke ønsker at medvirke i programmet, men har givet en skriftlig kommentar, hvor de erkender, at anbringelsen af [Person D] var en fejl og beklager. Udsendelsen fortsætter således:

[Tidskode 20:17]

Speak: Mens [Person C] var anbragt i udlandet, boede hun i nogle måneder med en anden dansk pige, som på det tidspunkt var 13 år. Hun vil gerne være anonym, og derfor kalder vi hende for "[Person E]".

[...]

Speak: I marts 2007 indgår Københavns Kommune en aftale med en institutionsleder i Hillerød, der hyrer [Klager] til at anbringe [Person E] i Sverige.

[Person E]: Vi kørte, og der gik rigtig, rigtig lang tid, så sidder han og snakker grimt til mig og fortæller mig, hvor "nederen" jeg er, og ingen vil have mig og ingen vil tro på mig, hvis jeg siger det, og at jeg ville ende som en luder, der suttede en pik for en rød Cecil på Istedgade, og jeg prøver bare at ignorere det, og så til sidst kan jeg bare ikke rigtig ignorere det og begynder at svare lidt igen og sådan noget. Og så drejer han af fra vejen, hvor at jeg sådan i desperation tager rattet og drejer sådan til venstre hårdt ned, fordi jeg tænkte, hvis den ryger ned i en grøft et eller andet, så kan jeg løbe. Og så kører han videre normalt og stopper. Og så tager han min telefon sådan der ud af min hånd og kaster den ned i en sten, så den bare går i to dele. Og siger sådan her: "Hvad vil du gøre nu?" Og jeg var bare sådan; "jeg siger det. Når jeg kommer hjem og sådan, det skal du bare vide". Og så blev han jo bare endnu mere sur og vælger at tage sin højre hånd på mit baghoved og presser ned til gulvet i bilen, og han synes åbenbart ikke, at jeg er nok nede, så han presser, skubber, sparker med sine fødder.

[...]

[Tidskode 23:20]

[Person E]: Og så lige pludselig så tager han bare kvælertag på mig og holder fast om min hals sådan der. Altså, så jeg ikke kan få vejret, så mine øjne er ved at poppe ud af hovedet på mig, føler jeg. Så kigger han mig bare i øjnene, og så slipper han, og så hvor han er sådan; "er du færdig nu. Hører du efter nu, og så jeg har sgu rettet alle mine unge ud", og så siger han, nu er vi snart heroppe ved familien, og du skal ikke sige noget til dem om det, så kommer vi bare og fjerner dig.

Speak: [Person C] og [Person E] er taget op til [Person E]s plejeforældre, som hun ikke har talt med i ti år."

Udsendelsen fortsætter hos [Person E]s tidligere plejefamilie, hvor de taler om [Klager]. [Person C] spørger til plejefarens opfattelse af [Klager]. Plejefamilien udtaler, at [Klager] var utroligt dygtig til at manipulere. Det fortælles derefter, at en dansk dreng ved navn [Person F] ankom til plejefamilien tre uger efter [Person E]. [Person E] fortæller til kameraet, at hun og [Person F] talte om, hvordan [Klager] havde behandlet dem på turen til Sverige, og at de sammen tog sig mod til at fortælle det til plejefamilien. [Person E]s tidligere plejeforældre fortæller herefter, hvordan de vidste, at [Person E] var rasende på [Klager], fordi han havde taget hendes telefon og taget hende væk fra Danmark, men at de var i tvivl om, hvorvidt de kunne stole på det, hun fortalte dem om [Klager], blandt andet fordi [Klager] havde fortalt dem, at de ikke skulle stole på børnene, fordi de løj uafbrudt. Udsendelsen fortsatte således:

[Tidskode 25:08]

Speak: [Klager] fortalte de svenske plejeforældre om, hvordan han brugte en særlig pædagogisk metode over for [Person E] og [Person F].

[Plejefar C] [[Person E] og [Person F]s tidligere plejefar, Pressenævnet]: Han [[Klager], Pressenævnet] standsede et sted og tog et judo-greb på dem, for at se, om de reagerer udad eller indad. Vi spurgte, om det var nødvendigt, men han fandt det vigtigt, om de reagerede udad eller indad. Nu virker det

helt vanvittigt. [Herefter klippes der til [Person C] og [Person E], der er på besøg hos plejefamilien, *Pressenævnet*].

[*Person C*]: Jeg kunne forstå, at [Klager] han havde givet jer noget medicin.

[*Plejefar C*]: Han havde i hvert fald bedøvet [Person F] med medicin på vej hertil. Han bad os give ham medicinen om aftenen for at få ham til at sove.

[*Plejemor C*] [[*Plejefar C*]'s kone, *Pressenævnet*]: Men vi gav ham aldrig noget af den.

Speak: Selvom [Person E] kun var 13 år gammel, så indledte hun og 16-årige [Person F] et seksuelt forhold.

[*Plejefar C*]: De var vel kærester et stykke tid, men efterhånden blev de uenige og begyndte at skændes. Det eskalerede mere og mere. Derfor ringede vi til [Klager] og sagde, at de ikke fungerede sammen og bad ham komme.

[*Plejemor C*]: Da [Klager] kom, kom han for at hente dig og lade [Person F] blive. Men vi sagde: ”Næh, nej, det er [Person F], der skal væk.” Du skulle blive her, og der begyndte konfrontationen.

[*Plejefar C*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Vi konfronterede ham med alt, hvad der var sket og sagt. Vi sagde, det burde meldes til politiet, men da vi nævnte politiet, slog det klik for [Klager]. Han blev helt vanvittig og skreg op om ”den forbandede lille luder”, der bare lagde sine flæskede, hvide lår frem for alle mænd.

[Der klippes tilbage til hjemme hos plejefamilien, *Pressenævnet*]

[*Plejefar C*]: Jeg sagde: ”Hvad fanden siger du?”. ”Hvad har du gang i?”. Og så var der krig.

[*Person C*]: Så eskalerede det?

[*Plejefar C*]: Jeg var bange for, at han som judo-mester skulle hoppe over bordet og slå mig. Jeg følte mig truet.

[*Person C*]: Det kan jeg da godt forstå.

[*Plejemor C*]: Da forstod vi, hvordan det var. Alt, hvad I havde sagt, var sandt. Vi så den [Klager], I havde set.

[*Plejefar C*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Så råbte han: ”Jeg fjerner børnene. Vi tager til Norge.”

[Herefter filmes der igen hjemme hos plejefamilien, *Pressenævnet*]

[*Plejefar C*]: Så fór han op efter jeres ting, smed dem og jer ind i bilen og forsvandt.

[*Person E*] [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Og så kører vi op til Norge, og så bliver vi bare skilt ad. Altså den ene bliver kørt til den ene familie, og den anden bliver kørt til den anden familie.

[...]

[Tidskode 27:57]

Speak: I de følgende uger, skriver den svenske plejefar flere gange til lederen af institutionen Teglgårdslund i Hillerød, som på det tidspunkt er [Klager]'s arbejdsgiver.

[Plejefar C]: Jeg skrev lige ud, hvad der var sket. Både hvordan børnene blev fjernet herfra, og hvordan de havde oplevet behandlingen og rejsen hertil.

[...]

[Tidskode 30:11]

Speak: Efter fire uger uden svar, forsøger den svenske plejefar endnu engang at råbe systemet op. Han sender en e-mail direkte til Hillerøds borgmester om [Klager]s vold og medicineringen af [Person F]. Men Hillerød Kommune skriver til TV 2, at "e-mailen er ikke registreret i vores it-systemer", og kommunen ikke ønsker at stille op til interview. "

Lidt efter vises der igen klip fra [Person E]s plejeforældre i Sverige, hvor [Plejefar C] fortæller, at han har gemt alle mails fra dengang og medicinen, han, ifølge [Klager], skulle give [Person F]. Han viser medicinen frem, der er udskrevet til [Klager]. Udsendelsen fortsætter således:

[Tidskode 32:31]

Speak: [Klager] gav altså medicinen "Truxal" til [Person F], selv om pillerne var udskrevet til [Klager] selv mod nervøs lidelse. Pillerne var endda udskrevet til ham to år før, han gav dem til [Person F].

[*Enhedschef, Styrelsen for Patientsikkerhed*], [henvendt til kameraet, *Pressenævnet*]: Truxal, det er en, tilhører en gruppe af medicin, der hedder antipsykotika, det er noget, man giver mod psykoser, altså noget stærkt middel mod for eksempel skizofreni eller andre psykoser. En af de mest alvorlige bivirkninger er, at det blandt andet kan gå ind og påvirke din hjerterytme, og der er faktisk set dødsfald som bivirkning til behandling med Truxal. "

Det fortælles, at Københavns Kommune ikke har ønsket at medvirke i udsendelsen, men har givet en skriftlig kommentar, hvor de beklager anbringelsen af [Person E]. Udsendelsen fortsætter med, at [Person F], der var anbragt hos plejeforældrene i Sverige samtidig med [Person E], fortæller om sin baggrund og herefter om, hvad der skete, da han efter eget ønske skulle overflyttes til en institution på Sjælland. Udsendelsen fortsatte herefter således:

[Tidskode 34:48]

Speak: Efter røveriet ønsker [Person F] ikke længere at bo på den institution nær Esbjerg, han var anbragt på.

[*Person F*] [til kameraet, *Pressenævnet*]: Jamen, jeg fik at vide, at der ville komme en mand og hente mig og så tage mig til en anden institution på Sjælland. Og så sagde jeg farvel og så kørte vi afsted. [Der vises en rekonstruktion af hvad der skal forestille [Person F], der bliver kørt væk i en bil, *Pressenævnet*]. Og så tager han selen af og kigger på mig. "Hvordan har du med, du slog en mand du ikke kendte", spørger han. Det ved jeg ikke, siger jeg så, og så gik han fuldstændigt amok på mig. Så han vred armene rundt på mig, og han kvælte mig, og han slog mig i maven, bukkede alting rundt på mig, satte mig op igen, han ville have mig til at svare på en masse ting, men jeg kan ikke sige noget, for han klemmer så hårdt, at der hverken kan komme luft, eller jeg kan snakke eller noget som helst. Og hver gang det begynder at sorte, så slipper han.

[Herefter ses [Person C] og [Person F] siddende på en café, *Pressenævnet*]

[Person F]: Og så bagefter så ringer han til en psykolog, og så sagde han ja, goddag, han har nogle mærker på kroppen og nogle ting, og sådan noget, men jeg var nødt til at tage fat i ham, for han prøvede at køre bilen af vejen. Så sagde jeg til ham, jeg har da ikke prøvet at køre bilen af vejen.

[Person C]: Ej, men altså...

[Person F]: Så tog han bare fat i mine hænder, og så klemte han mine hænder rundt om rattet "nu er dine fingeraftryk på, og hvis du prøver på noget, så brækker jeg begge dine arme, så kører vi og får dem gipset, og så kører vi videre. Der er aldrig nogen, der er stukket af fra mig, [Person F]. Der er aldrig nogen" [Der vises en rekonstruktion, hvor man ser en person åbne et pilleglas med påskriften "Truxal" og hælde et par piller ud i hånden, *Pressenævnet*]. Og så gav han mig en pille, jeg skulle tage. Jeg kunne bare se, den var brun, så siger han "tag den her" [Man ser en rekonstruktion af en person, der skal forestille at være [Person F], der putter en pille i munden, *Pressenævnet*]

[...]

Speak: I sagsakterne kan man se, at Frederikssund Kommune betalte 138.000 kroner om måneden for [Person F]s anbringelse. Af dem gik de 46.000 kroner om måneden til [Klager] og hans daværende ægtefælle. Men [Person F] så kun [Klager] få gange, og han mødte aldrig ægtefællen i løbet af de fire måneder, han var anbragt i udlandet.

Efter [Person F]s forklaring vises der ti silhuetter på skærmen, hvoraf de tre bliver til billeder af [Person C], [Person D] og [Person F] og et anonymiseret billede af "[Person E]". Til billederne fremgår følgende *speak*:

[Tidskode 37:50]

"*Speak*: TV 2 har i alt talt med ti unge, der var anbragt i udlandet via [Klager], da de var børn. Syv af de ti fortæller, at han var voldelig over for dem."

Herefter vises der et billede af [Klager], mens en udtalelse fra ham afspilles: "*Jeg havde over 300 anbringelser over 30 år*". Udsendelsen fortsætter med, at det oplyses, at fire kommuner har fået kendskab til [Klager]s adfærd og vold, men at ingen af dem har anmeldt [Klager] til politiet, og at de fire kommuner har afslået interview.

Herefter ses [Person C] i Norge, hvor hun har fået aktindsigt i sin sag. Af akterne fremgår det, at hendes anden plejefar i Norge tidligere har været sigtet for seksuelle overgreb, og at det var årsagen til, at [Person C] pludselig blev fjernet fra familien. Hun nåede at bo hos ham i ti måneder.

[Tidskode 41:38]

"*Speak*: Tilbage i Danmark har [Klager] indvilliget i at mødes med [Person C] og de tre andre unge.

[Man ser [Klager] træde ind i et lokale, hvor [Person C], [Person F], [Person D] og [Person E] sidder ved et bord. Han går hen og hilser på dem alle sammen, *Pressenævnet*]

[Person C]: Nå, velkommen til.

[Klager]: Jeg siger tusind tak.

[Person C]: Altså, vi har jo alle sammen haft nogle ekstremt ubehagelige oplevelser med dig, da vi var mindre.

[Klager]: Altså jeg kan jo sige, at jeg var projektleder, og der var ikke nogen, der stod i kø for at hente jer.

[Person C]: Ok. Jamen, så har jeg bare lige nogle ting, som jeg gerne vil spørge dig om, inden du fortsætter. Du har ladet mig være hos en mand i ni måneder, som er sigtet for to voldtægter, et voldtægts...

[Klager] [afbryder [Person C], *Pressenævnet*]: Er han dømt?

[Person C]: Lad mig snakke færdig. Og seksuel omgang med mindreårig - med de her sigtelser. Hvordan kunne du anbringe mig dér?

[Klager]: Du var meget voldelig.

[Person C]: [råber, *Pressenævnet*] Der står her fra den norske kommune, at den her mand vil aldrig nogensinde få en plejetilladelse.

[Klager]: Nej, men det ville jeg heller ikke have. Han skulle ikke være plejefamilie.

[Person C]: [Klager], [Klager], den eneste grund til, hvorfor jeg kom hjem fra Norge, det er simpelthen fordi, at de fandt ud af, at jeg var hos den her mand her.

[Klager]: Blev du seksuelt misbrugt i Norge?

[Person C]: Nej, det gjorde jeg ikke.

[Klager]: Så, så...

[Person C]: [råbende, afbryder [Klager], *Pressenævnet*] Skal jeg være glad for det? Hvad fanden bilder du dig ind?

[Klager]: [afbryder [Person C], *Pressenævnet*] Du sad ikke her i dag, hvis ikke du var kommet til Norge, [Person C]. Så var du kommet på gaden.

[Person C]: Ved du, hvorfor jeg sidder her i dag?

[Klager]: På gaden, på gaden, du.

[Der klippes til [Klager], der interviewes, *Pressenævnet*]

Speak: Kort inden [Person C] kommer til Norge, der havde hun anmeldt sin plejefar i Skælskør for sexovergreb mod hende. Hvordan har du det så med, at du anbringer hende i Norge i mange måneder hos en mand, som har flere sigtelser imod sig? For sexovergreb mod børn?

[Klager]: Jeg vil sige i hvert fald på den baggrund. Jamen, [Person C] har jo aldrig nogensinde anmeldt noget sexovergreb oppe fra Norge af. [Person C] havde den psykologiske struktur, nu skal du høre godt efter, [Person C] havde den psykologiske struktur, så lige meget, hvor hun kom henad, så ville det ikke gå. Der er nogen piger, der er så skadet, så lige meget, hvor de kommer hen, så går det ad helvede til.

[Herefter klippes der tilbage til mødet mellem de unge og [Klager], *Pressenævnet*]

[Person D]: Da du kommer op og besøger mig hos den her familie for at fortælle mig, hvor fantastisk det hele det egentlig er, da får jeg at vide af dig, at jeg må ringe hjem én gang om ugen i fem minutter. Jeg vender spørgsmålet og spørger dig om det samme: "Hvordan ville du have det, hvis det var dine børn,

der blev fjernet på den måde? ” Straks tager du fat i min arm, du slæber mig ud i gangen, kaster mig rundt, kalder mig en lille billig luder og fortæller mig, at det er min egen skyld, at jeg er blevet voldtaget. Hvordan kan du behandle unge på den måde?

[Klager]: Jeg vil godt sige én ting, det var...

[Person D]: For jeg gjorde ikke modstand!

[Klager]: Det var meget svært at have med unge mennesker, der var uden for pædagogisk rækkevidde, at gøre. Jeg vil også sige, at der var ikke nogen institution, der stod i kø for at tage jer, hvis det var i dag, så var sådan nogle som jer blevet optaget i gadebander.

[Person D]: Men du svarer mig jo ikke? Du svarer mig ikke på mit spørgsmål.

[Klager]: Jeg svarer så godt, jeg kan. Jeg, jeg prøver virkelig, så godt jeg kan.

[Person D]: Hvordan kan du behandle unge børn, sådan dér?

[Klager]: Jeg bliver indimellem nødt til at være meget konsekvent. Det blev jeg nødt til, for ellers ødelagde I og smadrede det hele. Jeg kunne huske nogen gange, at du gik lidt amok deroppe.

[Person D]: Det har jeg aldrig gjort.

[Klager]: Men det er jo det eneste, jeg kan fornemme.

[Person C]: Modsat hendes plejefamilie, siger at...

[Person D]: Du ringer bare op til [Plejemor B] og [Plejefar B] for jeg har aldrig været voldelig over for dem.

[Herefter klippes der til [Klager], der interviewes, *Pressenævnet*]

Speak: Hvad tænker du om, at [Person D]s plejeforældre ikke syntes, det var i orden, den måde du behandlede hende på?

[Klager]: Det er... det er deres vurdering. Deres tærskel for måske, at hvad... hvis jeg går hen og rører en pige på armen og siger, nu prøver vi at tage det stille og roligt, hvis det er noget, der får dem til at bryde sammen, så er det fint, altså. Mennesker er meget forskellige.

[Der klippes tilbage til mødet mellem de unge og [Klager], *Pressenævnet*]

[Person F]: Jeg har jo vidst og forberedt mig på at mødes her i dag.

[Klager]: Selvfølgelig

[Person F]: Jeg var jo oppe hos [Plejefar C] og [Plejemor C] i Sverige, jeg ved ikke, om du kan huske det.

[Klager]: Lige præcis, ja.

[Person F]: Så gav du [Plejefar C] og [Plejemor C] nogle piller.

[Klager]: Ja.

[Person F]: Som at de fik at vide, de skulle give mig hver aften.

[Klager]: [Person F], da jeg kom til Sverige med dig, så havde jeg samarbejdet med en psykiater, og jeg diskuterede situationen igennem med ham. Og han sagde til mig, at på grund af de abstinenser, du havde på grund af alkohol, og på grund af den udadreagerlighed du havde, også da jeg hentede dig i Esbjerg, da blev lægerne enige om, at vi giver ham lidt Truxal i starten, så han falder lidt ned, og det er en lægefaglig vurdering, der har taget den beslutning.

[Person C]: Men [Person F] har ikke været til lægen, jo? Undskyld jeg afbryder.

[Klager]: Men jeg, jeg havde samtaler med lægen, jo.

[Person F]: Men det, jeg bare gerne vil holde fast i, det er jo at det er faktisk ulovligt.

[Klager]: Jeg vil have lov til at sige det på den måde, at jeg vil ikke blande mig i, hvad en læge, han gør, og lægefagligt, han gør. Det... det vil jeg overlade til ham.

[Person F]: Det var nogen, du havde i bilen allerede.

[Klager]: Jeg havde fået dem af en psykiater, ja.

[Person F]: To år inden.

[Klager]: Jeg har både to og tre og fire år inden fået medicin af forskellige læger, udskrevet i mit navn, fordi i Nordnorge klokken tre om natten, der er det svært at hente medicin. Jeg kørte jo social-ambulance-tjeneste.

[Person F]: Der må jeg bare lige indskyde, at jeg fik dem jo i nødsporet på motorvejen lige uden for Esbjerg, og der ligger jo en psykiatri to-tre kilometer fra, hvor vi var.

[Klager]: Jeg skulle ikke have dig ind på en psykiatrisk afdeling.

[Person F]: Det jeg prøver at komme frem til, det er, at du gav mig medicinen...

[Klager]: Ja, efter anbefaling fra lægen.

[Person F]: ... og det er ulovligt. Jeg kunne rigtig godt tænke mig at vide navnet på ham her psykiateren, som telefonisk har udskrevet medicin til mig, som jeg ikke har mødt.

[Klager]: Det kan jeg sgu ikke gøre. Jeg havde jo en vis fortrolighed i forhold til at samarbejde især med lægerne.

[Person F]: Vil du ikke hjælpe mig?

[Klager]: Jamen jeg kan ikke, [Person F]. Jeg ville sgu gerne, hvis jeg kunne hjælpe dig med et eller andet.

[Herefter klippes der igen til [Klager], der interviewes, *Pressenævnet*]

Speak: Må vi få navnet på den læge, du påstår, at du har talt med?

[Klager]: Det at have en læge i forhold til en ung, det er et meget personligt forhold, og jeg kan ikke gå ind i og fortælle hvad for nogen elever, der havde hvad for nogle læger, det er dybt personligt.

Speak: I forbindelse med [Person F]s anbringelse i 2007 skrev [Klager] til Frederikssund Kommune, at han samarbejder med en psykiater ved navn [Psykiateren]. ”

Herefter følger et telefoninterview med [Psykiateren], der fortæller, at han intet kender til den sag, hvor [Klager] har givet Truxal, som han selv har fået udskrevet, og at [Klager] ”pynter” på mange ting. [Klager] ses herefter igen sidde i studiet:

”Speak: Har du nogensinde selv taget Truxal?

[Klager]: Nej, det har jeg da ved guds skyld, at jeg ikke har.

[Herefter klippes der igen til mødet mellem [Klager] og de unge, *Pressenævnet*]

[Person F]: Jeg har jo kun prøvet sådan en halv ting én gang. Så derfor står det jo meget tydeligt for mig. Jeg kan huske, da vi holdt ind i nødsporet, og du tog selen af og vendte dig til mig, så sagde du: Hvordan har du det med, at du har slået en mand, du ikke kendte?

[[Klager] nikker, Pressenævnet]

[Person F]: Så sagde jeg, det ved jeg ikke, og så gik du fuldstændig amok på mig og flåede mig ned, trykkede min albue ned og vred min arm *[[Person F] viser, hvordan [Klager] tog fat i ham, Pressenævnet]* rundt og slog mig i maven.

[Klager]: Det vil jeg godt svare på.

[Person F]: Ja, og måden du trykkede din albue ned på min hals, det lukkede sig, så jeg slet ikke kunne svare.

[Klager]: Jeg ville med al min magt fortælle dig, at du må aldrig nogensinde gøre sådan noget mere. At slå og sparke tilfældige mennesker, det er klart, når jeg så mærker, at der er ved at ske nogle konfrontationer, måske er du ved at hidse dig op og sådan noget.

[Person F]: Hvad var det for noget, kan du huske det?

[Klager]: Nej, nu er det en 10-12 år siden... men jeg kan huske at på et tidspunkt, der lavede jeg en magtanvendelse på dig i bilen, ja, jeg var bange for, at vi skulle køre i grøften, og det er klart, altså i Norge, der er der meget fjeld, og der kan man jo falde meget udover også, ikke.

[Person F]: Jamen, nu er vi i Danmark, det var der, det skete, jo.

[Klager]: Jamen, der var sikkert også det, der hedder magtanvendelser i Danmark også. Altså jeg kom jo og hentede dig...

[Person C]: Hvorfor har du ikke lavet en indberetning på den magtanvendelse?

[Person F]: Altså det er jo det, der er hele essensen. Der er ikke nogen indberetninger, der er ikke nogen papirer på medicin, der er ikke nogen...

[Klager]: Nej, nej, men altså...

[Person F]: Det hele er bare foregået efter, hvad du syntes.

[Klager]: Du må regne med, at jeg var 100 procent fokuseret på, at du skulle ikke lave noget vold i den bil, det prøvede jeg virkelig at forklare dig.

[Person F]: Jamen, forklare med næverne?

[Klager]: Nej i det øjeblik du, der... der vurderede jeg, at du ville blive voldelig. Jeg lavede jo ikke magtanvendelser uden, at der var en grund til det. ”

Herefter klippes der til studiet, hvor [Eksperten i børneret], lektor i børneret, udtaler sig om magtanvendelser. Hun fortæller, at magtanvendelser skal registreres og indberettes til den relevante, anbringende kommune, for at sikre sig, at magtanvendelsen er lovlig. Herefter ses [Klager] siddende i studiet, hvor han interviewes:

”*Speak*: Nu er [Person F] den tredje af dine anbragte børn, du fortæller, at du har lavet en fastholdelse af, men igen, er der ikke nogen indberetning om magtanvendelse i den her situation. Hvordan kan det være?

[Klager]: Det behøver der ikke at være i alt. Hvis der er en, der slår dig i hovedet, og du afværger det, så det behøver du ikke indberette.

Speak: Men du har netop fortalt, at du har fastholdt ham, fordi han var voldelig.

[Klager]: Det øjeblik, hvor de slår mig, så fastholder jeg deres hænder, så de ikke slår mig mere i hovedet. Det behøver du ikke indberette.

[Der klippes til [Eksperten i børneret], lektor i børneret, *Pressenævnet*]

[*Eksperten i børneret*]: Nej, det er ikke lovligt. Du skal indberette en magtanvendelse. ” [Herefter klippes tilbage til studiet med de unge og [Klager], *Pressenævnet*]

[*Person E*]: Jeg tror, du har et billede af dig selv som meget professionel, og at du har gjort tingene meget godt. Og at du er skyld i, at det hele bare er gået super godt.

[Klager]: [smiler og nikker, *Pressenævnet*] ja, jeg har gode minder fra det...

[*Person E*]: Det er slet ikke tilfældet overhovedet. Du følte dig afmagtet og ville styre os med vold. Det var det, du gjorde, og hvis vi overhovedet gjorde, hvad du sagde, var det frygt. Og så vælger du på et tidspunkt og tage fat om min hals og tage kvælertag på mig. Og du truer mig og snakker grimt til mig, snakker om min mor og har læst i mine papirer, at...

[Klager]: Min vurdering var, at du var udadreagerlig. Og hvis man er det, og man er i en bil, så...

[*Person E*]: Så skal du have tæv [slår med knytnæve ind i sin hånd, *Pressenævnet*]

[Klager]: Nej, så skal der være en voksen mand, der holder om en lille pige. Det er omsorg, hvis et ungt menneske er ved at gå agurk og ved at gå bananas, hvis I vil have det på jeres eget sprog.

[*Person C*]: Hvad er det, du kalder omsorg? Er det tæsk?

[Klager]: Omsorg, det er, at jeg prøver på at holde omkring jer.

[*Person E*]: Det er magtanvendelsen. Og vold og kvælertag og...

[Klager]: Magtanvendelse kan godt være omsorg, hvis man ikke kan styre sig selv.

[*Person E*]: Og så begynder du at sige, at der er ikke nogen, der savner dig, og du kommer til at ende som en luder, der sutter en pik for en rød Cecil. Jeg kan huske det som om, det var i går. Jeg er aldrig blevet snakket sådan til.

[Klager]: Jeg er uenig i de udsagn, du kommer med der.

[Person E]: Det, siger du, ikke er rigtigt?

[Klager]: Ja.

[Person E]: Ok, fint nok. Kan du forklare, hvorfor du kalder mig en luder foran [Plejemor C] og [Plejefar C]?

[Klager]: For det første har jeg ikke kaldt dig for en luder, for det..."

Herefter klippes der til studiet, hvor [Plejefar C] fortæller om, hvordan [Klager] opførte sig over for [Person E], og at han omtalte hende som den "forbandede lille luder". Herefter klippes der tilbage til de unge og [Klager], og udsendelsen fortsætter med følgende:

"[Person E]: Så det er løgn, de lyver, min plejefamilie i Sverige, de lyver?

[Klager]: Din plejefamilie i Sverige er selvfølgelig skidesure over, at jeg kom og hentede dig, fordi de ikke kunne rumme dig, og jeg tror de siger det lidt i afmagt og er sure og gale på mig, fordi at jeg opsagde dem som plejefamilie.

[Person C]: Du har jo ikke kun kaldt [bilyd, Pressenævnet] en luder, du har også kaldt [Person D] en luder, og du har også kaldt mig en luder, som du flere gange under den her samtale har siddet og sagt, og det at vi havde større chancer for at ende op på gaden, var det ikke det, du sagde?

[Klager]: I nogle situationer bliver man nødt til at sige sådan her til en pige for eksempel: "Hvis du fortsætter sådan her med at komme på Christiania, så ender du i et prostitueret miljø". Det kan godt vendes af jer i nogle ophøjede diskussioner og debatter til, at jeg lige pludselig står og nedgør jer og siger; "du er en luder, du er en luder." Det, som I har været igennem med jeres barndom, der vil I lave kritik mod alt og alle fremover. Jeg er meget stolt af det arbejde, jeg har lavet med jer. Det var ikke nemt. Jeg er stolt over, at jeg kunne rumme de her mennesker. Der var sgu ikke nogen andre, der ville have jer, især ikke dig, [Person C], du var sgu værst. Du havde jo prøvet at være i en godkendt plejefamilie, ikke?

[Person C]: Prøv at høre efter, hvad jeg siger til dig, prøv at høre efter, hvad jeg siger til dig...

[Klager]: Det gik sgu ad helvede til. Vi blev jo nødt til at prøve noget nyt.

[Person C]: Du skal ikke blande min barndom ind i det, og det er da sjovt, at efter min far slog min mor ihjel, og efter jeg blev seksuelt misbrugt i en plejefamilie, og du vælger at bruge det imod mig. Altså imod mig. Hvor er det lavt, tak for det.

[Klager]: Jeg håber, at det kommer til at gå jer godt, rigtigt, rigtig godt, fremover. [Herefter klippes der til [Klager], der sidder i studiet, Pressenævnet]

Speak: [Klager], der medvirker fire personer i det her program, som alle fortæller, at du var voldelig imod dem.

[Klager]: Jeg havde voldelige unger, voldelige unge mennesker, det er noget helt andet.

Speak: Men du har ikke lavet nogen indberetninger om magtanvendelser?

[Klager]: De har været voldelige mod mig, og det var derfor, jeg fik de unge mennesker.

Speak: Synes du, at du har været ansvarlig over for de her børn?

[Klager]: Jeg har været så dygtig, og jeg står til ridderkorset. Jeg var, jeg var, knaldhamrende dygtig.
[...]"

Afslutningsvis vises følgende tekster hen over skærmen:

"[Person C] og [Person F] anmeldte for nyligt [Klager] for vold. "

"Politiet har afvist at efterforske [Person F]s anmeldelse, fordi sagen blev forældet efter fem år. "

"[Person C] afventer stadig udfaldet af sin anmeldelse. "

"En rundspørge viser, at mindst 13 kommuner har anbragt børn i udlandet via [Klager]. "

Yderligere oplysninger

Af Midt- og Vestsjællands Politis brev af 24. november 2017 til [Klager] fremgik blandt andet:

"Efterforskningen bliver standset

Jeg har i dag besluttet at standse efterforskningen i sagen mod Dem for at have begået vold mod [Person C] i maj måned 2007.

Begrundelse

Begrundelsen for min afgørelse er, at forholdet efter min opfattelse er forældet.

Lovgrundlag

– Sagen drejer sig om straffelovens § 245 (grov vold).

[...]"

Efterfølgende omtale

TV 2 bragte på hjemmesiden nyheder.tv2.dk artiklen "*Anmeldte grov vold fire måneder for sent: - Jeg har det ad helvede til med det*" den 2. december 2017, hvoraf det blandt andet fremgår:

"[...]"

Grov vold kan ikke udelukkes

Efter at have set [Klager] i øjnene besluttede [Person C] at anmelde ham for vold.

Midt- og Vestsjællands Politi har nu afhørt [Person C], [Klager] og øjenvidnet [Medarbejder "Vildmarksprojektet"].

Senioranklager Randi Lene Tvile har for få dage siden sendt et brev til [Person C] om sagen.

- Det er min opfattelse, at det ikke kan udelukkes, at den vold du har beskrevet er omfattet af den grove voldsparagraf i straffeloven, skriver hun.

Episoden [Person C] har anmeldt fandt sted i maj 2007, og grov vold mod både børn og voksne forældes efter 10 år. [Person C] anmeldte først episoden til politiet i september 2017, hvilket altså var fire måneder for sent.

- Da forholdet efter min opfattelse er forældet, har jeg valgt at standse efterforskningen i sagen, konkluderer senioranklageren i brevet til [Person C].

- Jeg har det ad helvede til med det, og synes det er så uretfærdigt. Det er sådan et latterligt grundlag, skriver [Person C], som i dag bor i Spanien.

[Klager] har sendt TV 2 en skriftlig kommentar.

- Politiet har efter grundige afhøringer i sagen valgt at stoppe videre efterforskning jævnfør retsplejelovens § 749, stk. 2. Er der ikke grundlag for at fortsætte en påbegyndt efterforskning, kan beslutningen om at indstille efterforskningen træffes af politiet, såfremt der ikke har været rejst besigtigelse.

- Selvom sagen er forældet efter 10 års reglen har politiet alligevel valgt at lave efterforskning og afhøringer i sagen og truffet den beslutning at der ikke er grundlag for at rejse sigtelse jævnfør retsplejeloven, lyder den skriftlige kommentar.

[...]"

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

Kompetence

TV 2s Facebook-side

[Klager] har klaget over, at TV 2 på deres Facebook-side bringer et billede af ham med overskriften ”[Klager] mishandlede 13-årig pige i skoven”

God Presseskik

Trailerne

[Klager] har anført, at trailerne forud for udsendelserne viser en skuespiller, der skal forestille ham, men at det ikke bliver oplyst, at der er tale om rekonstruktionsbilleder. Traileren har medført, at han bliver forvekslet med plejefaren, der misbrugte de tre søstre.

Redigering og vinkling

[Klager] har klaget over, at TV 2 har haft fokus på at gøre ham, som tidligere leder af ”Vildmarksprojektet”, til syndebuk, ligesom TV 2 ikke beskriver, hvad ”Vildmarksprojektet” foretog sig i 27 år, men udelukkende har fokus på magtanvendelse i forbindelse med tvangsfjernelser. Han finder, at TV 2 har fremstillet ham som ”voldspyskopat”, hvilket har ødelagt hans liv, selv om han blot prøvede at gøre en forskel for de uanbringelige og meget skadede unge, som ellers var opgivet af systemet. Hans baggrund

for arbejdet med de unge bliver ikke vist, ligesom TV 2 undlader at omtale tilsyn i Norge af myndighederne, herunder psykologtilsyn foretaget af Torben Kjeldsen og forstander [Lederen af institutionen].

[Klager] har desuden anført, at han blev interviewet i seks timer, hvor de samme spørgsmål blev gentaget igen og igen, ligesom interviewet er klippet og filmet på en måde, der får ham til at fremstå som en "idiot". TV 2 har ifølge [Klager] manipuleret med de skadede unge og iscenesat de spørgsmål, de unge stiller til ham i udsendelsen.

[Klager] har endvidere anført, at han er utilfreds med, at én af pigerne er anonym til trods for, at hun kommer med voldsom kritik af ham.

Politianmeldelsen

[Klager] har oplyst (for så vidt angår anmeldelsen mod ham, for at have begået vold mod [Person C]), at har Midt- og Vestsjællands Politi den 24. november 2017 har standset efterforskningen og ikke fundet grundlag for at rejse sigtelse mod ham, hvorfor TV 2 dokumentaren ifølge ham "falder til jorden".

[Klager] har i den forbindelse oplyst, at TV 2 NEWS den 2. december 2017 bragte et indslag om standsning af efterforskningen. [Klager] har i den anledning taget kontakt til senioranklageren fra Midt- og Vestsjællands Politi, der på mail har oplyst: "*vedr. den pågældende sag, kan jeg oplyse at jeg alene har taget stilling til forældelsesfristen, og dermed ikke har vurderet beviserne i sagen. Jeg kan derfor ikke udtale mig om skyldsspørgsmålet*". [Klager] har forelagt dette for TV 2, der ikke mener, at der er tale om nye oplysninger og derfor har afvist at bringe en berigtigelse.

2.2 TV 2s synspunkter

Kompetence

TV 2s Facebook-side

TV 2 er ikke kommet med bemærkninger for så vidt angår de oplysninger, der er bragt på deres Facebook-side.

God presseskik

Traileren

For så vidt angår traileren, som [Klager] mener indeholder rekonstruktionsbilleder, der har gjort, at han bliver genkendt som den plejefar, der har misbrugt pigerne, har TV 2 anført, at det er meget tydeligt både i billeder, grafik og speak, at det program, der "trailes" for, omhandler, hvad der skete med søstre efter anbringelsen hos plejefaren. TV 2 har i forlængelse heraf anført, at plejefaren ikke indgår i nogle rekonstruktioner, hvorfor TV 2 finder det uforståeligt, at [Klager] skulle være blevet genkendt som plejefaren på baggrund af rekonstruktionsbillederne.

Redigering og vinkling

TV 2 har anført, at udsendelserne er en opfølgning på TV 2s dokumentar *"Anbragt i helvede"* fra 2016. TV 2 modtog oplysninger, der viste kritisable forhold i tiden efter de tre pigers anbringelse hos plejefamilien. TV 2 valgte derfor at lave to opfølgende udsendelser, heraf en – *"Anbragt – med vold og magt i Vildmarken"* – om de udenlandske anbringelser, som [Klager] og hans firma stod for, da TV 2 anser historien for meget væsentlig.

TV 2 har yderligere anført, at programmet fokuserer på ulovlige anbringelser i udlandet, herunder de unges historier og den kritik, de rejser. TV 2 har ikke haft fokus på at gøre [Klager] til syndebug.

TV 2 har i forlængelse heraf anført, at programmet ikke er et portræt af *"Vildmarksprojektet"*, og det henhører under TV 2s redigeringsfrihed ikke i videre omfang at berette om *"Vildmarksprojektet"*.

TV 2 har anført, at de har klippet interviewet med [Klager] og hans møde med de unge så retvisende som overhovedet muligt, så både de unges kritik og [Klager]s svar kommer bedst muligt frem for seerne.

TV 2 har for så vidt angår de bragte oplysninger om manglende tilsynsrapporter fra kommunen i den periode, [Person C] er i Norge anført, at det er faktisk korrekt, at kommunen ikke har ført tilsyn, som kommunen er forpligtet til efter loven. Hverken Torben Kjeldsen eller [Lederen af institutionen] havde beføjelser til at føre tilsyn med [Person C].

TV 2 har anført, at identiteten på den unge, der betingede sig at være anonym over for offentligheden, er både [Klager] og kommunerne bekendt, ligesom [Klager] har haft mulighed for at kommentere hendes konkrete historie. TV 2 bragte hendes historie, selv om hun ønskede at være anonym, da de vurderede, at hendes historie var vigtig at få frem.

TV 2 bestrider at have manipuleret med de unge eller iscenesat spørgsmål. TV 2 gjorde på forhånd de unge opmærksomme på, hvilke dele af deres historier der ville blive beskrevet i programmet, men at de unge fik helt frie rammer til at stille spørgsmål til [Klager], hvilket var vigtigt for dem alle fire. TV 2 har hertil oplyst, at de unge stillede spørgsmål til [Klager] om emner, der ikke indgik i programmet, som derfor blev klippet ud, da programmet ellers ville blive uforståeligt for seerne.

Politianmeldelsen

For så vidt angår [Person C]s anmeldelse mod [Klager] har TV 2 oplyst, at politiet har standset efterforskningen, da forholdet er forældet, hvorfor det ikke har nogen betydning for berettigelsen af TV 2s omtale.

I forlængelse heraf har TV 2 oplyst, at TV 2 har skrevet en opfølgende artikel om, at politiet har standset efterforskningen. Artiklen *"Anmeldte grov vold fire måneder for sent: - Jeg har det ad helvede til med det"* blev bragt den 2. december 2017 på TV 2s hjemmeside. TV 2 har vedlagt en kopi af Midt- og Vestsjællands Politis brev af 24. november 2017 til [Person C], der understøtter oplysningerne i den opfølgende artikel.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jens Kruse Mikkelsen, Jørn Mikkelsen, Ulrik Holmstrup og John Meinert Jacobsen.

Kompetence

TV 2s Facebook-side

[Klager] har klaget til Pressenævnet over, at TV 2 på TV 2s Facebook-side har bragt et billede af ham med overskriften ”[Klager] mishandlede 13-årig pige i skoven”.

TV 2s Facebook-side facebook.com/tv2nyhederne er ikke anmeldt til Pressenævnet efter medieansvarslovens § 8, stk. 1, jf. § 1, nr. 3. Da hjemmesiden facebook.com/tv2 herefter ikke kan anses for anmeldt til Pressenævnet efter medieansvarslovens § 8, stk. 1, er der ikke tale om et medie omfattet af medieansvarsloven, jf. lovens § 1, nr. 3. Klagen over TV 2s Facebook-side hører således ikke under nævnets kompetence. Denne del af klagen afvises derfor i medfør af medieansvarslovens § 43, stk. 2, nr. 1.

God presseskik

[Klager] har klaget over, at traileren forud for udsendelserne har medført, at folk forveksler ham med den plejefar, der har misbrugt pigerne. Han har også klaget over TV 2s vinkling og redigering. Han mener, at udsendelserne ikke giver et retvisende billede af ham og hans rolle i ”Vildmarksprojektet”. [Klager] har yderligere klaget over TV 2s manglende efterfølgende omtale i forbindelse med, at efterforskningen mod ham i sagen, hvor [Person C] havde anmeldt ham for vold, blev standset.

Trailerne

[Klager] har klaget over, at trailerne forud for udsendelserne har medført, at han bliver forvekslet med ”plejefaren som voldtager pigerne”.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, bør det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte, jf. punkt A. 1.

Nævnet finder, at det af trailerne og de to udsendelser klart fremgår, at der er tale om rekonstruktioner af episoder, der ligger *efter* de tre søstre blev fjernet fra plejefamilien, hvor plejefaren misbrugte de tre søstre. Nævnet finder således, at hverken trailerne eller rekonstruktionerne i udsendelserne giver anledning til forveksling af [Klager] og plejefaren, der misbrugte de tre søstre. Pressenævnet finder således ikke anledning til at udtale kritik af TV 2.

Nævnet finder ikke i øvrigt, at [Klager] i den påklagede omtale kan forveksles med den plejefar, der misbrugte de tre søstre seksuelt.

Nævnet udtaler ikke kritik af TV 2.

Redigering og vinkling

[Klager] har klaget over TV 2s vinkling, idet han fremstilles som en "voldspyskopat" og bliver gjort til syndebuk, ligesom TV 2 undlader at oplyse, hvad "Vildmarksprojektet" stod for i 27 år. Han har i den forbindelse klaget over TV 2s interview og redigering heraf. Han har yderligere klaget over, at TV 2 anonymiserede en af pigerne, selv om hun kom med voldsom kritik af ham.

TV 2 har anført, at TV 2 har klippet interviewet med [Klager] og hans møde med de unge på en retvisende måde, så både de unges kritik og [Klager]s svar kommer bedst muligt frem for seerne.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at angreb og svar bør, hvor det er rimeligt, bringes i sammenhæng og på samme måde. Dette gælder i særlig grad krænkende eller skadelige udsagn, jf. A. 4.

Pressenævnet bemærker generelt, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

Parterne er uenige om indholdet af tv-optagelserne, der ikke blev vist i udsendelserne. Nævnet har ikke mulighed for at pålægge TV 2 at udlevere råoptagelserne. Nævnet kan derfor ikke tage stilling til de forhold omkring optagelserne, som parterne er uenige om, herunder om der er udeladt væsentlige oplysninger. På denne baggrund udtaler nævnet ikke kritik af TV 2s redigering.

Nævnet finder, at udsendelsen indeholder alvorlige anklager mod [Klager], herunder blandt andet de fire unges gengivelser af, at [Klager] anvendte unødigt hård vold over for dem i forbindelse med deres anbringelser samt oplysningerne i udsendelsen om, at [Klager] undlod at indrapportere de omtalte episoder som magtanvendelser. [Klager] skulle herved have mulighed for at forsvare sig.

I udsendelsen "*Anbragt – efter helvedet*" vises klip fra et interview med [Klager], hvor han detaljeret kommenterer på [Person C] og [Medarbejder "Vildmarksprojektet"]s fortællinger om episoden, da [Person C] som 13-årig blev hentet på børnehjemmet og kørt til en plejefamilie i Norge.

Tilsvarende fremgik det indledningsvis i udsendelsen "*Anbragt – med vold og magt i vildmarken*", at [Klager] "*afviste anklagerne både fra sine medarbejdere og [Person C]*", ligesom han i sidste del af udsendelsen blev konfronteret af de fire unge og i den forbindelse fik lejlighed til at forsvare sig. Der vises derudover ind imellem klip fra TV 2s interview med [Klager], hvor han fik mulighed for blandt andet at kommentere på [Person E] og [Person F]s svenske plejeforældres udsagn om hans adfærd over for [Person E], ligesom TV 2 under interviewet spurgte ind til, om han selv havde taget lægemidlet Truxal, hvilket han afviste. Afslutningsvis vises der klip fra interviewet, hvor [Klager] fik mulighed for at kommentere beskyldningerne om de manglende indberetninger om magtanvendelser.

Nævnet finder således, at [Klager] i begge de påklagede udsendelser fik tilstrækkelig mulighed for at udtale sig om de bærende kritikpunkter i omtalen. Pressenævnet finder videre, at [Klager] ved at deltage i udsendelsen, herunder mødet med de unge mennesker, hvor de fik lejlighed til at stille ham spørgsmål, må have været klar over, at TV 2 ville redigere i optagelserne. Nævnet finder derfor ikke grundlag for at udtale kritik af TV 2 for den kritiske vinkel over for [Klager].

[Klager] har derudover klaget over manglende oplysninger om ”Vildmarksprojektet”.

Af udsendelsen ”*Anbragt – efter helvedet*” fremgår til sidst i udsendelsen følgende oplysninger om ”Vildmarksprojektet”:

”[...]

Speak: Dengang forklarede [Klager] fra ”Vildmarksprojektet”...

[Projektlederen], socialpædagog: ... at projektet dybest set handlede om, at have unge, som man til at starte med skal nedbryde, for så at bygge dem op igen.

[...]”

Og af udsendelsen ”*Anbragt – med vold og magt i vildmarken*” fremgår følgende:

”*Speak*: [Klager] er oprindeligt uddannet mekaniker, men han drev i mange år firmaet ”Vildmarksprojektet”, som stod for at anbringe udsatte børn og unge i udlandet. I 1998 blev han interviewet til DR om ”Vildmarksprojektet”. ”

Herefter vises et klip fra en ældre DR udsendelse, hvor [Klager] selv fortalte om, hvordan de håndterede de unge i ”Vildmarksprojektet”.

Pressenævnet finder, at det ligger inden for TV 2s redigeringsret ikke at medtage yderligere oplysninger om ”Vildmarksprojektet”. Nævnet finder i den forbindelse ikke anledning til at kritisere TV 2s redigering.

Pressenævnet finder afslutningsvis, at TV 2 i udsendelsen ”*Anbragt – med vold og magt i vildmarken*” ikke har handlet i strid med god presseskik ved at anonymisere en af de deltagende unge og give hende kaldenavnet ”[Person E]”. Nævnet har lagt vægt på, at det klart fremgår af udsendelsen, at pigen efter eget ønske er anonymiseret, og at navnet ”[Person E]” ikke er hendes rigtige navn, ligesom nævnet har lagt vægt på, at [Klager] under mødet med de fire unge fik mulighed for at kommentere hendes udtalelser. Nævnet bemærker i den relation, at [Klager] var bekendt med pigens identitet under mødet.

Nævnet udtaler således ikke kritik af TV 2.

Politianmeldelsen

[Klager] har klaget over, at TV 2 ikke har bragt en berigtigelse i forhold til oplysningerne i udsendelsen ”*Anbragt – med vold og magt i vildmarken*” om, at [Person C] havde anmeldt ham for vold. Han har henvist til at efterforskningen er stoppet, og at anklageren har oplyst ham om, at der ikke er taget stilling til skyldsspørgsmålet. [Klager] er af den opfattelse, at udsendelsen ”falder til jorden” på grund af Midt- og Vestsjællands Politis beslutning om at standse efterforskningen i sagen mod ham.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at der skal iagttages varsomhed med meddelelser om, at politianmeldelse er indgivet mod en navngiven person. Meddelelser herom bør som regel ikke bringes, før anmeldelse har medført indgriben fra politiets eller anklagemyndighedens side. Dette gælder

dog ikke, hvis det anmeldte forhold i forvejen er kendt i videre kredse eller har væsentlig almen interesse, eller det efter de foreliggende omstændigheder må antages, at anmeldelsen er solidt underbygget, jf. punkt C. 7.

Til sidst i udsendelsen *"Anbragt – med vold og magt i vildmarken"* vises følgende tekster hen over skærmen:

"[Person C] og [Person F] anmeldte for nyligt [Klager] for vold. "

"Politiet har afvist at efterforske [Person F]s anmeldelse, fordi sagen blev forældet efter fem år. "

"[Person C] afventer stadig udfaldet af sin anmeldelse. "

Pressenævnet finder, at kommuners ansvar for og fejl i forbindelse med anbringelse af forældrelose børn, herunder den praktiske håndtering af anbringelserne og i den forbindelse kommuners brug af private aktører samt disses rolle ved anbringelserne, har væsentlig almen interesse. Det samme gør sig gældende i forhold til de forældreloses børns oplevelse med deres anbringelser.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Klager] var leder af "Vildmarksprojektet", som flere kommuner har haft anvendt i forbindelse med anbringelser af forældrelose børn. Pressenævnet finder på denne baggrund, at TV 2s omtale af [Klager] i sammenhængen, herunder [Person C]s politianmeldelse mod ham for vold begået mod hende i forbindelse med, at han havde ansvaret for hendes anbringelse i 2007, har væsentlig almen interesse. Nævnet bemærker i den anledning, at [Klager] indvilligede i at medvirke i udsendelserne, både ved et møde mellem ham og de fire unge og ved at lade sig interviewe til udsendelserne, og at han fik tilstrækkelig anledning til at kommentere de fremførte beskyldninger.

På baggrund af Midt- og Vestsjællands Politis brev af 24. november 2017, lægger Pressenævnet til grund, at efterforskningen i sagen mod [Klager] for at have begået vold mod [Person C] i maj 2007 er standset, fordi forholdet er forældet.

Ifølge [Klager] bragte TV 2 NEWS den 2. december 2017 et indslag om Midt- og Vestsjællands Politis beslutning om at stoppe efterforskningen i sagen mod [Klager]. Samme dag bragte TV 2 på hjemmesiden nyheder.tv2.dk den opfølgende artikel *"Anmeldte grov vold fire måneder for sent: - Jeg har det ad helvede til med det"*, hvoraf følgende blandt andet fremgik:

"Grov vold kan ikke udelukkes"

Efter at have set [Klager] i øjnene besluttede [Person C] at anmelde ham for vold.

Midt- og Vestsjællands Politi har nu afhørt [Person C], [Klager] og øjenvidnet [Medarbejder "Vildmarksprojektet"].

Senioranklager Randi Lene Tvile har for få dage siden sendt et brev til [Person C] om sagen.

- Det er min opfattelse, at det ikke kan udelukkes, at den vold du har beskrevet er omfattet af den grove voldsparagraf i straffeloven, skriver hun.

Episoden [Person C] har anmeldt fandt sted i maj 2007, og grov vold mod både børn og voksne forældes efter 10 år. [Person C] anmeldte først episoden til politiet i september 2017, hvilket altså var fire måneder for sent.

- Da forholdet efter min opfattelse er forældet, har jeg valgt at standse efterforskningen i sagen, konkluderer senioranklageren i brevet til [Person C]. ”

Derudover fremgik [Person C] og [Klager]s kommentarer til Midt- og Vestsjællands beslutning af den opfølgende artikel.

Pressenævnet finder, at TV 2 på tilstrækkelig vis har givet et opfølgende referat af sagens afslutning. [Klager]s oplysninger om, at anklageren fra Midt- og Vestsjællands Politi til ham har oplyst: ”*vedr. den pågældende sag, kan jeg oplyse at jeg alene har taget stilling til forældelsesfristen, og dermed ikke har vurderet beviserne i sagen. Jeg kan derfor ikke udtale mig om skyldsspørgsmålet*” ændrer ikke herved, da TV 2s afvisning af at omtale yderligere i anledning heraf falder inden for redaktørens redigeringsret. Nævnet bemærker i den relation, at oplysningerne ikke betragtes som nye i forhold til oplysningerne i TV 2s omtale den 2. december 2017.

Nævnet udtaler således ikke kritik af TV 2.

Afgjort den 15. maj 2018